

Arrest

nr. 171 966 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/09/2015 werd ingediend door:

Naam: O(...)

Voorna(a)m(en): T(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Tinto
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Het verblijfsrecht van betrokkene werd om volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Overeenkomstig artikel 40ter verwijzend naar artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene een geregistreerd partnerschap te hebben afgesloten met Belg nl. G., C. [...] Aan deze voorwaarde is intussen niet meer voldaan. Uit het rijksregister blijkt immers dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet sinds 11/02/2016. Er is bijgevolg geen wettelijke basis om betrokkene nog het verblijfsrecht toe te kennen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

1.2. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aangevochten in het kader van het beroep dat is gekend onder het nr. 186 637. In het onderhavige beroep richt de verzoekende partij zich uitsluitend tegen de bevelscomponent die in fine van de bijlage 20 is opgenomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en luidt als volgt:

“1. Door verzoeker werd een vordering tot nietigverklaring ingediend gericht tegen de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Indien de nietigverklaring van deze beslissing wordt uitgesproken, moet worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden (artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Verzoeker zou zich alsdan niet meer bevinden in een illegaal verblijf, waardoor de verwerende partij onmogelijk een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten met de stelling dat verzoeker geen legaal verblijf heeft.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 7 Vreemdelingenwet.

Minstens dient omwille van de rechtszekerheid, indien zou worden gesteld dat de verwijderingscomponent impliciet werd herzien na de nietigverklaring van de weigering tot verblijf van drie maanden, de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te worden gehaald.”

2.1.2. De argumentatie van de verzoekende partij is niet dienstig, nu zij uitgaat van de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, terwijl het beroep dat was gericht tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 171 965 van 15 juli. De bedoelde beslissing blijft dus onverminderd overeind, zodat het middel niet kan worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

“1. Door de bevoegde overheid werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, op basis van een gebonden bevoegdheid (artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet).

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid echter rekening te houden met de concrete elementen, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

B. HET PRIVÉ- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat uit de voorliggende feiten blijkt dat er sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen. De verwerende partij is hierom afdoende bekend.

Verzoeker heeft een duurzame en stabiele relatie met mevrouw C(...) G(...).

Verzoeker en zijn partner hebben beide een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten. Deze dateert ondertussen reeds van enkele jaren geleden.

De wettelijke samenwoning werd ondertussen stopgezet, maar dit betekent geenszins dat de relatie tussen beide werd stopgezet. Dit wordt ook nergens beweerd in de bestreden beslissing.

Gelet op de relatie tussen verzoeker en zijn partner, mevrouw C(...) G(...), moet inderdaad worden vastgesteld dat er sprake is van een privé- en familieleven in hoofde van de verzoekende partij dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 7 Handvest.

Verzoeker wijst er expliciet op dat het opgebouwde privéleven van verzoekster, zelfs los van een gezins- of familieleven, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM (EHRM 18 oktober 2006, Ünerv. v. Nederland, § 59).

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

4. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

Deze feiten zijn de gemachtigde van de minister voldoende bekend. Ze werden toegevoegd aan het administratief dossier en de bestreden beslissing verwijst er zelfs naar m.b.t. de beslissing tot weigering

van het verblijf van meer dan drie maanden. Inzake de verwijderingsmaatregel wordt hierop echter geen acht geslagen.

Het komt aan de verwerende partij dan ook toe om de voorliggende situatie concreet af te toetsen, op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wat niet is gebeurd.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De verwerende partij moet dit dan ook concreet onderzoeken, wat niet gebeurd is.

5. Om deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

2.2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Een bepaling uit een richtlijn heeft immers slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel.

De bedoelde richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 8 van het EVRM en luidt als volgt:

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Opdat de verzoekende partij een belang zou kunnen laten gelden bij haar grieven, die alle uitgaan van het feit dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven, moet zij in eerste instantie uiteraard aantonen dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezins- en privéleven heeft.

Uit de bijlage 20 was reeds gebleken dat de wettelijke samenwoning met mevrouw G.C. was beëindigd op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De verzoekende partij beweert thans wel dat de relatie met de betrokken dame niet werd beëindigd, maar houdt het bij een blote bewering, en brengt daarvan geen enkel bewijskrachtig gegeven bij, terwijl dat in de gegeven omstandigheden wel kan worden verondersteld. In die optiek kan in alle redelijkheid niet worden uitgegaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van de voormelde bepalingen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de verwijzing door de verzoekende partij naar haar vermeende privéleven hier in België: ook wat dit aspect betreft, vergenoegt zij zich met beweringen, zonder één enkel concreet gegeven en/of argument. Voor het overige toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich zou kunnen beroepen op andere elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat ruimer is dan de artikelen 7 van het Handvest en 8 van het EVRM, zou moeten worden rekening gehouden.

De Raad kan dus alleen maar concluderen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de bedoelde middelonderdelen. Zij kan om die reden evenmin enig belang doen gelden bij haar argument dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou voorliggen omdat niet afdoende zou zijn gemotiveerd over een gezins- of privéleven waarvan het bestaan niet werd aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS